

Arrest

nr. 350 448 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, verzoekt op 24 oktober 2018 een eerste keer om internationale bescherming. Op 11 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het hiertegen ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 233 689 van 9 maart 2020.

1.2. Op 5 juni 2026 verzoekt verzoeker, vanuit het transitcentrum Caricole, een tweede keer om internationale bescherming. Op 1 juli 2026 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Rezul (Selenicë, Albanië) en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit.

Uw oom B. en uw grootvader van vaderszijde verkeerden na een erfenis in een grondconflict met de neef van B., S. Z. S. en zijn gezin stelden zich agressief op en waren jaloers op jullie. S., zijn echtgenote, zijn vader en zijn zonen H. en Ri. uitten (doods)bedreigingen aan jullie adres en aan uw oom B. Uw vader maande zijn gezin en B. aan tot kalmte en voorzichtigheid. Niemand diende een klacht in omwille van de bedreigingen of zocht hulp om het grondconflict op te lossen. Op 10 augustus 2018 verzamelde de familie van S. in het dorp om de terugkeer van familie uit Italië te vieren. Ri. vertrok plotseling van het feest onder het mom om voor het vee te gaan zorgen. Ri. trok echter naar uw huis en schoot uw ouders, uw grootouders langs vaderszijde dood, alsook, uw oom B., zijn echtgenote en twee van hun kinderen. Uw broer Z. F. (O.V. x.xxx.xxx) werd opgebeld door uw neef Z. G. (O.V. x.xxx.xxx), de zoon van uw oom Z. K. (O.V. x.xxx.xxx). G. vertelde uw broer F. dat hij jullie familieleden dood had aangetroffen waarna F. ook snel naar jullie huis kwam. F. belde naar u om u te informeren over wat er was gebeurd. U was op het moment van de moorden niet thuis want u was al sinds 20 juli 2018 in Griekenland bij uw oom R. U keerde de dag van de moorden terug naar Albanië en sindsdien verbleef u in Varibop bij uw tante langs moederskant. Op het moment van de moorden bevonden G. en A. zich op hun werk. K. was die bewuste dag wel thuis en was aan het slapen met de deur dicht. K. is doofstom en heeft niets van de schietpartij gemerkt. Toen u dezelfde dag van de aanslag bij uw ouderlijke huis arriveerde waren er vier agenten ter plaatse. U meent dat de politie geen onderzoek voerde. Ri. werd op 11 augustus 2018 aangehouden en hij bekende de feiten. Zijn huis werd evenwel niet doorzocht. Twee dagen later bent u samen met A. naar het huis van Ri. gegaan waar jullie een Kalasnikov en kogels vonden. Een week na de aanslag vroegen jullie aan de politie waarom ze nog geen huiszoeking hadden gedaan bij Ri. De politie gaf geen uitleg, maar nadien gingen ze wel samen met u binnen in het huis van Ri. De politie verhoorde verder niemand behalve S. en zijn vrouw. U, noch uw familie hebben dit gebrekkige politieoptreden ergens aangekaart. Jullie hadden immers alle vertrouwen verloren. Bovendien was S. met zijn familie al verhuisd op de dag van de aanslag. U wist niet naar waar ze zijn vertrokken, maar de grootvader van Ri., Ku., liep nog steeds gewapend rond in jullie dorp. De grootvader van Ri. durfde na de aanslag nog bij jullie langskomen, maar uw oom vroeg hem dat niet meer te doen gezien de pijnlijke situatie. Sindsdien is hij niet meer bij jullie langs geweest. U had na de aanslag geen contact meer gehad met Ku. en heeft ook nooit een klacht tegen hem ingediend. U vermoedde dat Ri. niet alleen handelde doordat men zestig kogelholzen terugvond op de plaats delict. U maakte uw vermoeden ongeveer tien tot vijftien dagen na de aanslag bij de politie van Selenicë kenbaar. De politie deed evenwel geen verder onderzoek naar de betrokkenheid van anderen. Uw oom R. en uw broer F. gingen twee keer naar de politie in Vlorë, waar ze met de politiedirecteur spraken. De politie in Vlorë kon jullie evenmin verder helpen omdat ze nog veel andere dossiers te behandelen hadden. U kaartte dit gebrekkige politieoptreden in het onderzoek naar de moorden nooit ergens aangekaart. U, noch iemand anders van uw familie stelde zich burgerlijke partij in het onderzoek naar de moorden. Ongeveer twintig dagen voor uw vertrek uit Albanië hoorden u, A., K. en G. om vier uur in de namiddag een schot in de buurt van jullie huis. F. was op dat moment boodschappen gaan doen. Jullie dimden de lichten in huis en G. belde F. op om hem te waarschuwen. F. bracht een politieagent op de hoogte en nam hem in zijn auto mee naar jullie huis. De agent zei dat jullie rustig moesten blijven en dat de politie er is om jullie te bewaken. Hij bleef tot tien uur 's avonds. U, noch iemand anders, diende een klacht in naar aanleiding van dit incident. De politie nam op geen enkel moment enige vorm van beschermingsmaatregelen voor u of uw familie.

U verliet Albanië per bus op 10 oktober 2018 samen met uw broer F., uw neven G. en A. en uw oom K. Op **24 oktober 2018** diende u in België een **eerste verzoek tot internationale bescherming** in. Ook uw familieleden dienden in België een verzoek in.

Op 11 juni 2019 beoordeelde het Commissariaat-generaal uw verzoek als kennelijk ongegrond. Op 9 maart 2020 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U ging hiertegen niet in beroep. Ook in de verzoeken van uw familieleden werden door het Commissariaat-generaal weigeringsbeslissingen genomen die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Op 21 mei 2026 werd u tegengehouden door de politie bij een identiteitscontrole. U werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. Op 5 juni 2026 stond er een repatriëringsvlucht naar Albanië gepland. U verzette zich hiertegen.

Op **5 juni 2026** diende u, zonder België verlaten te hebben, een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U herhaalt dat u betrokken bent in een bloedwraak en u daardoor niet kan terugkeren naar Albanië omdat u er vermoord zal worden. U heeft contact met een tante en zij ziet dat er zij er rondhangen.

De politie arresteerde enkel één persoon, maar niet zijn familieleden. Via Facebook hebben zij u zo'n twee maanden geleden met valse profielen vriendschapsverzoeken gestuurd.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw huidige verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Waar u aangeeft stress en hoofdpijn te hebben (2e VIB, vraag 13 en 21), dient vastgesteld te worden dat u ter staving hiervan geen enkel medisch document neerlegt. Voorts blijkt uit de lezing van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op een coherente en functionele manier uw verklaringen kon uiteenzetten.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal met een weigeringsbeslissing werd afgesloten. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat hoewel de feiten van 10 augustus 2018 niet betwist worden deze evenwel als louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijke feiten kunnen worden beschouwd en aldus geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie én die geenszins kaderen in een bloedwraak. Voorts rezen er ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen/gebeurtenissen na 10 augustus 2018 en maakte noch u noch uw familieleden aannemelijk dat jullie voor de feiten van 10 augustus 2018, de problemen in de nasleep hiervan, indien hier geloof kon aan gehecht worden, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië hiervoor geen beroep konden doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze vaststellingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen enkel element aan die deze conclusies kunnen ombuigen. U stelt dat u niets wenst te wijzigen aan uw eerdere verklaringen en herhaalt dat u in een bloedwraak verwickeld bent waarbij u, als u terugkeert, direct vermoord zal worden. U heeft contact met een tante die u vertelde dat zij hen nog zag rondhangen. U verklaart voorts opnieuw dat de Albanese politie niet optrad tegen de familie van diegene die uw familie vermoordde en stelt dat u twee maanden geleden via Facebook een vriendschapsverzoek ontving van valse profielen waarbij u wist dat het om hen ging (2e VIB, vraag 17, 20). U staakt deze laatste bewering evenwel op geen enkele manier. Hoe dan ook, zoals hierboven reeds aangestipt blijkt uit niets dat u betrokken bent bij een bloedwraak, maar dat het daarentegen om louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke feiten gaan die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. U brengt voorts geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande conclusie waaruit blijkt dat u in het geval van eventuele problemen in Albanië een beroep kan doen op de aldaar aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Volledigheidshalve kan er gewezen worden op volgende geactualiseerde informatie. Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De Albanese Grondwet voorziet in een onafhankelijk rechtsapparaat. De afgelopen jaren voerde Albanië verschillende hervormingen door met het oog op het aanpakken van corruptie in de rechterlijke macht en het versterken van de onafhankelijkheid en efficiëntie van het gerechtelijk apparaat. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan, worden wettelijk gegarandeerd. Indien lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken, kan hiertegen beroep aangetekend worden op hogere niveaus, en dit zelfs tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In Albanië zijn voorzieningen voor kosteloze juridische bijstand aanwezig. Er bestaat een wettelijk kader dat de fundamentele principes vastlegt voor de werking van de politie en waarin expliciet wordt gewezen op het respect voor de mensenrechten tijdens de uitoefening van hun taak, zo ook tijdens eventuele arrestaties en detenties. De Albanese wetgeving verplicht overigens dat de politie voortdurend training krijgt over de herkenning en implementatie van internationale (mensenrechten)conventies en het wettelijk kader in verband met de mensenrechten. Tevens blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.

Er worden in Albanië aldus redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 7 van Verordening (EU) 2024/1347.

Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doet hieraan geen afbreuk. Dat er nog ruimte is voor verbetering, betekent immers niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. Bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn, maar niet absoluut. Een overheid moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen.

Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie en diverse ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

De vaststellingen omtrent de beschermingsmaatregelen door de Albanese autoriteiten vinden bevestiging in het feit dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van Verordening (EU) 2024/1347 of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Er wordt hierbij rekening gehouden met de mate waarin in het land bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door het onder andere beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen.

Bijgevolg is het aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Indien dit niet het geval is, moet u gegronde redenen kunnen aanbrengen waarom niet van u kan worden verwacht dat u zich niet wendde tot de Albanese autoriteiten. U blijft hier evenwel in gebreke.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 5.12, §5 Wet RvV.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 79 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), van de artikelen 41 en 42 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6/2, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat zijn huidig verzoek om internationale bescherming werd ingediend en geregistreerd op 5 juni 2026. Verder stelt hij dat Verordening (EU) 2024/1348, overeenkomstig haar artikel 79, slechts van toepassing is op verzoeken om internationale bescherming die worden geregistreerd vanaf 12 juni 2026, terwijl verzoeken die voor die datum werden geregistreerd beheerst blijven door de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Richtlijn 2013/32/EU) en door de nationale omzettingbepalingen ervan. Volgens verzoeker is Verordening (EU) 2024/1347, overeenkomstig haar artikel 42, van toepassing vanaf 1 juli 2026 en kan deze, in samenhang gelezen met de systematiek van het Migratiepact, geen toepassing vinden op verzoeken die voor de scharnierdatum van 12 juni 2026 werden geregistreerd. Hij besluit dat de oude Unierechtelijke regels (de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Richtlijn 2011/95/EU) en de Richtlijn 2013/32/EU) en de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op 5 juni 2026, op zijn verzoek van toepassing zijn.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat de bestreden beslissing zijn huidig verzoek desondanks integraal en uitsluitend toetst aan de Verordening (EU) 2024/1347. Hij meent dat de bestreden beslissing aldus berust op een onjuiste rechtsgrondslag. Dit raakt, aldus verzoeker, de kern van de beoordeling en kan niet als een louter formele verschrijving worden afgedaan. Tot slot stelt hij nog dat, in zoverre er zou gesteld worden dat de inhoudelijke normen van de Verordening (EU) 2024/1347 in grote mate overeenstemmen met die van de Richtlijn 2011/95/EU, dit net illustreert dat de keuze van het rechtskader geen vrijblijvende kwestie is en dat de Verordening (EU) 2024/1347, onder meer inzake de beschermingsactoren en het binnenlands vestigingsalternatief, gewijzigde – deels strengere en deels andersluidende – criteria invoert.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347, van de artikelen 41 en 55 van de Verordening (EU) 2024/1348, van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU, van de artikelen 48/6 en 57/6/2, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker benadrukt in deze dat hij verschillende elementen heeft aangebracht die dateren van na de definitieve afsluiting van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op 9 maart 2020 en die dus nieuw van aard zijn. Ten eerste wijst hij op de vriendschapsverzoeken via valse *Facebook*-profielen die hij en zijn familie ontvingen omstreeks april 2026, waarvan hij verklaarde dat deze uitgingen van de familie van de dader van de moordenaar van zijn familieleden hetgeen wijst op een actuele en actieve poging tot lokalisatie van zijn persoon door de daderfamilie bijna acht jaar na de feiten. Hij benadrukt dat het gebruik van valse profielen om ondergedoken tegenstanders in het buitenland op te sporen een gedocumenteerde *modus operandi* is in hedendaagse Albanese bloedwraakconflicten. Ten tweede wijst hij op de recente verklaringen van zijn tante dat de leden van de daderfamilie zich nog steeds in de omgeving van zijn ouderlijke woning ophouden. Ten derde wijst verzoeker op het bij zijn verzoekschrift gevoegde advies van het Nationaal Verzoeningscomité dat het bestaan, de registratie en de actualiteit van de bloedwraak op institutionele wijze attesteert. Hij besluit dat in het licht van de niet-betwiste voorgeschiedenis, waarbij acht familieleden vermoord werden, elke concrete aanwijzing van hernieuwde interesse van de daderfamilie de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal deze elementen verwerpt omdat hij deze op geen enkele manier zou staven. Te dezen betoogt hij vooreerst dat zijn verklaringen een volwaardig bewijsmiddel zijn. Hij verduidelijkt dat, overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347, documentaire staving niet vereist is wanneer de verklaringen coherent en aannemelijk zijn, dat in de bestreden beslissing zelf wordt gesteld dat hij zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een coherente en functionele wijze kon uiteenzetten en dat het louter ontbreken van stukken in de ontvankelijkheidsfase geen zelfstandige verwerpingsgrond vormt. Bovendien oppert verzoeker dat hij van zijn vrijheid is beroofd sinds 21 mei 2026 en sinds 22 mei 2026 in een gesloten centrum zit zonder gsm en zonder de contactgegevens van zijn tante uit het hoofd te kennen, hetgeen zijn feitelijke mogelijkheden om bewijsstukken, zoals schermafdrukken van de *Facebook*-profielen of attesten uit Albanië, te verzamelen en neer te leggen ernstig beperkt. Hij voegt hieraan toe dat de verwerende partij hem op geen enkel ogenblik heeft uitgenodigd de bedoelde profielen te documenteren, noch hem heeft gehoord of enig eigen onderzoek heeft verricht, terwijl de aard van de aangevoerde elementen – online en dus objectief verifieerbaar – zich daar bij uitstek toe leende. Tot slot meent verzoeker dat de bestreden beslissing een cirkelredenering hanteert. Hij verduidelijkt dat de nieuwe elementen worden afgewezen onder verwijzing naar de negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek, terwijl de feiten die dateren van na dit verzoek per definitie niet door die eerdere beoordeling kunnen zijn gedekt en juist een ander licht kunnen werpen op het geheel van het relaas. Hij voegt hieraan toe dat de aard zelf van bloedwraak – een intergenerationeel fenomeen dat decennia kan aanslepen – met zich meebrengt dat het tijdsverloop sinds 2018 de vrees niet doet vervallen, maar de volgehouden zoekacties van de daderfamilie des te betekenisvoller maakt.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, A, (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 5) en 6), 4, 7, 9, 10, eerste lid, d), en 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, van artikel 61 van de Verordening (EU) 2024/1348, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat de kwalificatie van zijn problemen als een louter interpersoonlijk conflict en geen bloedwraak en de ongeloofwaardigheid van de problemen, hetgeen de basis vormde voor de beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek, formeel weerlegd worden door het advies van het Nationaal Verzoeningscomité. Hij stelt dat deze instantie, wier gezag door de Albanese regering zelf wordt erkend en die aanbevolen wordt aan binnen- en buitenlandse autoriteiten, zijn situatie uitdrukkelijk kwalificeert als een geval van “*revenge and incitement of multiple bloodfeud within kinship*”, dat geregistreerd en actief opgevolgd wordt, met een prominent risico gelet op de “*deformed canonic mentality*” waaronder dergelijke moorden zich ontwikkelen, met inbegrip van “*house explosions and murders of innocent women and children*”. Luidens het verzoekschrift wordt zowel de geloofwaardigheidsbeoordeling als de juridische kwalificatie uit de beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek door dit advies achterhaald, daar dit een objectief en institutioneel bewijs levert van het bestaan van de bloedwraak, van de identificatie van verzoeker bij naam als doelwit en van de actualiteit en de territoriale onbegrensdeheid van het risico.

In een tweede middelonderdeel oppert verzoeker dat zijn problemen van bloedwraak kunnen worden gekwalificeerd als vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep. Hij verduidelijkt dat hij immers niet wordt gevisieerd omwille van een persoonlijk geschil, maar uitsluitend omwille van het behoren tot zijn familie, die als een sociale groep kan worden gekwalificeerd.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de actuele landeninformatie over bloedwraak in Albanië. Onder verwijzing naar verschillende rapporten gaat hij in op de aard en duur van het fenomeen – waarbij wordt benadrukt dat het tijdsverloop sinds 2018 geenszins impliceert dat de vete is uitgedoofd, daar de bloedschuld in de logica van de Kanun op de familie blijft rusten zolang deze niet is vereffend of door een formele verzoening is beëindigd, hetgeen *in casu* niet het geval is – alsook op de omvang en het actueel karakter ervan en de structurele tekortkomingen van de geboden staatsbescherming. Vervolgens past verzoeker deze informatie toe op zijn situatie. Luidens het verzoekschrift behandelt de algemene informatie waarop de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beroept de specifieke problematiek van bloedwraak niet en kan deze de door hem aangehaalde gespecialiseerde informatie niet weerleggen. Bovendien blijkt uit deze informatie ook een reeks concrete en niet-betwiste tekortkomingen van de Albanese autoriteiten, die eveneens speelden in zijn geval: geen huiszoeking bij de dader; wapens die door familieleden van verzoeker zelf werden aangetroffen; geen enkel onderzoek naar mededaders ondanks een zestigtal kogelholzen; een gewapende grootvader die vrij bleef rondlopen; herhaalde vruchteloze stappen bij de politie van Selenicë en de politiedirecteur te Vlorë en, na een schot nabij de woning, de aanwezigheid van één agent gedurende één avond. Deze concrete ervaring convergeert, aldus verzoeker, met de institutionele vaststelling van het Nationaal Verzoeningscomité – de instantie die de Albanese overheid zelf als referentie ter zake aanwijst – dat het voor de staatspolitie “*entirely impossible*” is bloedwraakmoorden te stoppen en de betrokken families te beschermen. Verzoeker besluit dat de abstracte verwijzing naar hervormingen, klachtenmechanismen en de Ombudsdienst aldus op drie niveaus, individueel, institutioneel en door de objectieve landeninformatie, weerlegd wordt en dat deze er bovendien aan voorbij gaat dat de bij uitstek bevoegde ngo het dossier van verzoeker wél heeft geregistreerd en precies besluit tot een actueel levensgevaar op het gehele Albanese grondgebied.

In een vierde middelonderdeel stelt verzoeker dat het feit dat Albanië een veilig land van herkomst is slechts een weerlegbaar vermoeden schept dat er geen nood aan internationale bescherming is en dit veronderstelt nog steeds een individuele toetsing dat het land voor de individuele verzoeker veilig is. De voormelde elementen – waaruit een officieel geattesteerde en actieve bloedwraak in een mediatiek beladen dossier, *in concreto* aangetoond falen in bescherming en tot in 2026 voortdurende zoekacties van de daderfamilie blijken – volstaan, aldus verzoeker, om dit vermoeden in zijn hoofde te weerleggen. Toch voert de verwerende partij de individuele toetsing niet uit.

In een vijfde en laatste middelonderdeel betoogt verzoeker dat er in zijn hoofde geen intern beschermingsalternatief voorhanden is.

2.1.4. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende (bijkomende) stukken bij het verzoekschrift:

- verklaring volgend verzoek van 17 juni 2026 en schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 10 juni 2026 (stuk 2);
- advies van het Nationaal Verzoeningscomité van de Republiek Albanië van 4 oktober 2018, ref. 00026759171101 A Z Prot, (met beëdigde vertaling) (stuk 3);
- notariële legalisatie van handtekening en zegel van de beëdigd vertaler van 12 oktober 2018 (stuk 4);
- aanbeveling van het Ministerie van Arbeid, Sociale Zaken en Gelijke Kansen van de Republiek Albanië van 29 september 2009, ref. nr. 1716, betreffende de institutionele rol van het Nationaal Verzoeningscomité (stuk 5);
- brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Republiek Albanië van 6 juli 2017, ref. nr. 10221, aan de voorzitter van het Nationaal Verzoeningscomité (raadpleging van het Comité in het kader van de VN-rapportage inzake bloedwraak en isolement van gezinnen en kinderen) (stuk 6).

2.2.2. De verwerende partij legt op 8 juli 2026, overeenkomstig artikel 2.56, § 2, eerste lid, van de RvV-wet, een nota met opmerkingen neer, waarbij zij volhardt in de bestreden beslissing.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Toepasselijke rechtsregels

Verzoeker meent dat, gelet op het feit dat zijn huidig verzoek om internationale bescherming ingediend en geregistreerd werd op 5 juni 2026, zijn verzoek dient beoordeeld te worden op grond van de Richtlijn 2011/95/EU en de Richtlijn 2013/32/EU, alsook op grond van de nationale omzettingsebepalingen vervat in de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, en dat de Verordening (EU) 2024/1347 en de Verordening (EU) 2024/1348 nog niet van toepassing zijn.

De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1347, krachtens haar artikel 42, tweede lid, van toepassing is met ingang van 1 juli 2026. Luidens overweging 2 van de Rectificatie 2025/90926 van de Verordening (EU) 2024/1347 (PbEU 25 november 2025) dient artikel 42, tweede lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 als volgt gelezen te worden: *“Deze verordening is van toepassing met ingang van 12 juni 2026.”* Uit artikel 41, eerste lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 blijkt dat de Richtlijn 2011/95/EU met ingang van 12 juni 2026 wordt ingetrokken. Aldus is, los van de datum van indiening en registratie van zijn huidig beschermingsverzoek, de Verordening (EU) 2024/1347 wel degelijk van toepassing op zijn huidig verzoek en zijn de Richtlijn 2011/95/EU en de nationale omzettingsebepalingen hiervan dit niet meer. De commissaris-generaal maakt in de bestreden beslissing van 1 juli 2026 dan ook terecht toepassing van de Verordening (EU) 2024/1347.

Daarnaast wijst de Raad op artikel 79, tweede lid, van de Verordening (EU) 2024/1348, waarin wordt gesteld dat deze verordening van toepassing is vanaf 12 juni 2026. Artikel 79, derde lid, van deze verordening luidt als volgt: *“Deze verordening is van toepassing op de procedure voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die worden ingediend vanaf 12 juni 2026. Vóór die datum ingediende verzoeken om internationale bescherming vallen onder Richtlijn 2013/32/EU.”* Aldus blijkt dat deze verordening nog niet van toepassing is op verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming, dat werd ingediend voor 12 juni 2026, en dat dit nog beoordeeld dient te worden in het licht van de Richtlijn 2013/32/EU en de nationale omzettingsebepalingen hiervan. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt ook nergens dat de verwerende partij reeds de Verordening (EU) 2024/1348 heeft toegepast. Ook de Raad zal niet overeenkomstig oordelen.

2.3.3. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van het Verdrag van Genève aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Waar u aangeeft stress en hoofdpijn te hebben (2e VIB, vraag 13 en 21), dient vastgesteld te worden dat u ter staving hiervan geen enkel medisch document neerlegt. Voorts blijkt uit de lezing van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op een coherente en functionele manier uw verklaringen kon uiteenzetten.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 1 juli 2026, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing is, in weerwil tot wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, niet gesteund op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.7. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er aldus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn vrees dat hij betrokken is in een bloedwraak en zijn bewering niet naar Albanië te kunnen terugkeren omdat hij er vermoord zal worden. Hij voegt hieraan toe dat hij contact heeft met zijn tante die zegt dat hun belagers nog steeds in hun buurt rondhangen, dat de politie maar één dader oppakte, maar niet diens familieleden en dat de daderfamilie hem zo'n twee maanden geleden via Facebook met valse profielen vriendschapsverzoeken stuurden (administratief dossier, 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 10 juni 2026, vraag 1 en 'verklaring volgend verzoek' d.d. 17 juni 2026, vragen 17, 20).

Ter staving van zijn huidig beschermingsverzoek legde verzoeker geen stukken neer (administratief dossier, map documenten).

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe documenten (stukken 3-6): een advies van het Nationaal Verzoeningscomité uit 2018, een beëdigde vertaling hiervan, de notariële legalisatie van de handtekening en de zegel van de beëdigd vertaler en twee stukken over de (institutionele) rol van het Nationaal Verzoeningscomité.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.9. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.10. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn huidig beschermingsverzoek volledig baseert op elementen die in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds besproken werden, meer bepaald zijn vrees om bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden omdat hij betrokken zou zijn bij een bloedwraak (administratief dossier, 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 10 juni 2026, vraag 1 en 'verklaring volgend verzoek' d.d. 17 juni 2026, vraag 17).

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal op 11 juni 2019 besloot tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming. Concreet stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekers vluchtmotief integraal gebaseerd is op de motieven die zijn broer aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waarna verwezen werd naar de motieven van de beslissing tot kennelijke ongegrondheid van het verzoek van zijn broer, waarin onder meer naar voren kwam dat het niet aannemelijk geacht wordt dat aangehaalde problemen kunnen gekwalificeerd worden als bloedwraak, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen in de nasleep van de moord op een aantal familieleden en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat voor deze problemen geen beroep zou kunnen worden gedaan op de in Albanië aanwezige bescherming. De Raad heeft het tegen deze beslissing door verzoeker ingestelde beroep bij arrest nr. 233 689 van 9 maart 2020 verworpen. Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Te dezen verduidelijkt de Raad dat een volgend verzoek slechts ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangereikte elementen nieuw zijn in de zin dat zij de kans aanzienlijk groter maken om voor internationale bescherming in aanmerking te komen. Het loutere feit dat bepaalde van de door verzoeker aangereikte elementen nieuw zijn, in de zin dat deze dateren van na zijn vorig verzoek, volstaat hiertoe niet. Bovendien onderstreept de Raad dat er bij een volgend verzoek om internationale bescherming, gelet op het voorgaande, niet louter verwezen kan worden naar de beoordeling van de vorige beschermingsverzoeken. Er dient telkens verduidelijkt te worden waarom de nieuwe elementen geen afbreuk doen aan deze beoordeling. Uit hetgeen volgt, blijkt dat er voldoende redenen zijn om te besluiten dat de in het kader van het huidig beschermingsverzoek aangehaalde elementen geen afbreuk doen aan de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming.

In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te volharden dat hij in Albanië verwikkeld is in een bloedwraak en het afleggen van verklaringen die in het verlengde hiervan liggen, waarmee hij geenszins vermag afbreuk te doen aan het feit dat er in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds werd geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat de door hem aangehaalde problemen bloedwraak betreffen en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen in de nasleep van de moord op een aantal familieleden.

Zowel tijdens de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek als in zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn verklaringen dat hij omstreeks april 2026 van zijn tante hoorde dat hun belagers nog steeds rondhangen in de buurt en dat hij recent op *Facebook* via valse profielen vriendschapsverzoeken kreeg van zijn belagers, de familie van de moordenaar van zijn familieleden. De Raad merkt vooreerst op dat dit louter verklaringen zijn die in het verlengde liggen van verzoekers reeds eerder aangehaald en niet als bloedwraak aangemerkt en ongeloofwaardig bevonden relaas. Bovendien staft verzoeker deze beweringen ook geenszins. In het verzoekschrift betoogt hij dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij van zijn vrijheid is beroofd op 21 mei 2026 en sinds 22 mei 2026 in een gesloten centrum zit zonder gsm en zonder de contactgegevens van zijn tante uit het hoofd te kennen, hetgeen zijn feitelijke mogelijkheden om bewijsstukken, zoals schermafdrucken van de *Facebook*-profielen of attesten uit Albanië, te verzamelen en neer te leggen ernstig beperkt. Ter terechtzitting wijst verzoeker er nog op dat de bestreden beslissing reeds op 1 juli 2026 werd genomen, *i.e.* 1 dag na de overdracht van zijn verzoek aan het commissariaat-generaal en dat hij, noch zijn advocaat de tijd had om enig stuk neer te leggen. De Raad stelt evenwel vast dat er ook op heden, zijnde meer dan anderhalve maand na zijn vasthouding, geen dergelijke documenten of begin van bewijzen zijn neergelegd; ook niet in het kader van onderhavige beroepsprocedure waarbij verzoeker nochtans wordt bijgestaan door een advocaat en ter staving waarvan hij wel andere stukken voegt. De opgegeven verschoning voor het ontbreken van enig begin van bewijs is dan ook niet ernstig op heden. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de verwerende partij hem op geen enkel ogenblik heeft gevraagd documenten neer te leggen en hem niet heeft gehoord of enig onderzoek heeft verricht, terwijl de aangevoerde elementen zich hier bij voorbaat toe leenden, benadrukt de Raad dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Tevens benadrukt de Raad dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid behoort van de commissaris-generaal. Tot slot, wat betreft zijn betoog dat, krachtens artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347, verklaringen een volwaardig bewijsmiddel vormen, merkt de Raad op dat dit enkel het geval is indien voldaan werd aan de in deze bepaling vervatte voorwaarden. In deze herhaalt de Raad dat er in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek werd geoordeeld dat zijn problemen niet als bloedwraak kunnen worden aangemerkt en dat zijn persoonlijke problemen niet geloofwaardig zijn, gelet op de gebrekkige verklaringen die hij toen aflegde. Dat er in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek, voor wat betreft de vraag naar het voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde, werd gesteld dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van zijn huidig beschermingsverzoek, op een coherente en functionele manier zijn verklaringen kon uiteenzetten, doet hier geen afbreuk aan. Tevens werd hierboven verduidelijkt waarom stavingstukken van deze beweringen verwacht kunnen worden en dat de door verzoeker aangereikte verschoningen voor het gebrek hiervan niet volstaan.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een advies van het Nationaal Verzoeningscomité, een beëdigde vertaling hiervan, de notariële legalisatie van de handtekening en de zegel van de beëdigd vertaler en twee stukken over de rol van dit comité. Volgens hem vormt dit advies een objectief en institutioneel bewijs van het bestaan van de door hem aangehaalde bloedwraak, van de identificatie van zijn persoon als doelwit en van de actualiteit en de territoriale onbegrensdeheid van het risico, hetgeen afbreuk doet aan de eerdere beoordeling dat zijn problemen geen bloedwraak uitmaken en dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn persoonlijke problemen. De Raad dient de verwerende partij echter bij te treden waar zij er in haar nota van 8 juli 2026 op wijst dat dit advies, alsook de aanbeveling van het Albanese Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken van 29 september 2009 die de institutionele rol van het Verzoeningscomité bevestigt en de brief van het Albanese Ministerie van Buitenlandse zaken van 6 juli 2017 waaruit blijkt dat de Albanese Staat zelf het Comité raadpleegt in het kader van zijn internationale rapportageverplichtingen inzake bloedwraak (stukken 3, 5-6, bij verzoekschrift), reeds werden neergelegd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer, Z. F., en hier, gelet op het feit dat er in de beslissing, genomen in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, integraal verwezen wordt naar de beoordeling van het beschermingsverzoek van zijn broer, reeds rekening mee werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers eerste beschermingsverzoek. In het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek werd hierover als volgt geoordeeld: *"Het loutere feit dat u [lees: verzoekers broer] een attest van het Verzoeningscomité neerlegt en daarbij twee verklaringen over de werking van dit comité wijzigt, doet, gelet op de informatie waaruit blijkt dat dit comité geregeld tegen betaling zonder meer attesten uitreikt, geen afbreuk aan de*

voorgaande vaststellingen.” Bij arrest nr. 233 689 van 9 maart 2020 verwerpt de Raad verzoekers beroep tegen de beslissing naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, verwijzend naar de inhoud van het verwerpingsarrest dat werd gevelde naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing in het kader van het beschermingsverzoek van zijn broer, waarin voormelde beoordeling van deze documenten werd bevestigd: *“De Raad treedt verwerende partij ten slotte nog bij in de motivering dat het loutere feit dat verzoekende partij een attest van het Nationale Verzoeningscomité neerlegt en daarbij twee verklaringen over de werking van dit comité voorgaande vaststellingen niet wijzigt, aangezien uit de door verwerende partij bij het administratief dossier toegevoegde “Subject Related Briefing” betreffende “Albanië. Corruptie en (ver)vals(te) documenten” van 13 januari 2012 blijkt dat dit comité geregeld tegen betalingen zonder meer attesten uitreikt (administratief dossier, stuk 21, map landeninformatie, deel 3).”* Het louter opnieuw neerleggen van het attest van het Nationaal Verzoeningscomité en de verklaringen over de werking van dit comité kan op generlei wijze afbreuk doen aan deze beoordeling, die definitief en vaststaand is. In zoverre de beëdigde vertaling en de notariële legalisatie van de handtekening en het zegel van de beëdigd vertaler (stuk 3-4, bij verzoekschrift) nog niet werden beoordeeld in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek, stelt de Raad volledigheidshalve dat deze evenmin afbreuk doen aan de reeds gemaakte beoordeling.

Tot slot, wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie over het bestaan van bloedwraak in Albanië, oordeelt de Raad dat deze geenszins afdoende is om aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Albanië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. De Raad benadrukt dat er in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek op goede gronden werd geoordeeld dat het niet aannemelijk geacht wordt dat de door hem aangehaalde problemen kunnen gekwalificeerd worden als bloedwraak en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen in de nasleep van de moord op een aantal familieleden. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek, die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat zijn relaas niet als bloedwraak kan worden aangemerkt en zijn persoonlijke problemen niet geloofwaardig zijn. Ook het gegeven als zou verzoekers voorgehouden relaas overeenstemmen met deze informatie doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen.

Daarnaast brengt verzoeker geen elementen bij die de in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming gemaakte beoordeling, dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in verband met de door hem aangehaalde problemen geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming, doet wankelen.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal volledigheidshalve in de bestreden beslissing naar de COI Focus *“Albanië – algemene situatie”* van 6 januari 2025 verwijst en hiermee de analyse over de algemene situatie met betrekking tot nationale bescherming in het land van herkomst actualiseert. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

*“Volledigheidshalve kan er gewezen worden op volgende geactualiseerde informatie. Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De Albanese Grondwet voorziet in een onafhankelijk rechtsapparaat. De afgelopen jaren voerde Albanië verschillende hervormingen door met het oog op het aanpakken van corruptie in de rechterlijke macht en het versterken van de onafhankelijkheid en efficiëntie van het gerechtelijk apparaat. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan, worden wettelijk gegarandeerd. Indien lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken, kan hiertegen beroep aangetekend worden op hogere niveaus, en dit zelfs tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In Albanië zijn voorzieningen voor kosteloze juridische bijstand aanwezig. Er bestaat een wettelijk kader dat de fundamentele principes vastlegt voor de werking van de politie en waarin expliciet wordt gewezen op het respect voor de mensenrechten tijdens de uitoefening van hun taak, zo ook tijdens eventuele arrestaties en detenties. De Albanese wetgeving verplicht overigens dat de politie voortdurend training krijgt over de herkenning en implementatie van internationale (mensenrechten)conventies en het wettelijk kader in verband met de mensenrechten. Tevens blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.*

Er worden in Albanië aldus redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 7 van Verordening (EU) 2024/1347.

Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doet hieraan geen afbreuk. Dat er nog ruimte is voor verbetering, betekent immers niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. Bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn, maar niet absoluut. Een overheid moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen.

Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie en diverse ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

De vaststellingen omtrent de beschermingsmaatregelen door de Albanese autoriteiten vinden bevestiging in het feit dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van Verordening (EU) 2024/1347 of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Er wordt hierbij rekening gehouden met de mate waarin in het land bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door het onder andere beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen.

Bijgevolg is het aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Indien dit niet het geval is, moet u gegronde redenen kunnen aanbrengen waarom niet van u kan worden verwacht dat u zich niet wendde tot de Albanese autoriteiten. U blijft hier evenwel in gebreke."

Verzoeker werpt hier in zijn verzoekschrift geen ander licht op. Hij verwijst louter naar informatie die in lijn ligt met de informatie waarop voormelde analyse gebaseerd is en waarin terdege wordt erkend dat corruptie (bij de politie en de rechterlijke macht) in Albanië nog steeds een probleem vormt en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals ook blijkt uit de meest recente COI Focus van 6 januari 2025, de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen, in de zin van artikel 7 van de Verordening (EU) 2024/1347, nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (toekomstige) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege de Albanese overheden.

Het louter volharden in verklaringen die verzoeker reeds eerder aflegde in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek en waarmee uitdrukkelijk rekening werd gehouden bij de beoordeling hiervan en het opnieuw neerleggen van stukken die eveneens reeds werden beoordeeld in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek doet geen afbreuk aan de beoordeling dat er in zijn hoofde nationale bescherming voorhanden is.

Tot slot merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat, gelet op het voormelde, de vraag naar het voorhanden zijn van een binnenlands beschermingsalternatief en de vraag of hij tot een sociale groep behoort zich *in casu* niet stelt.

2.3.11. Volledigheidshalve onderstreept de Raad dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen documenten neerlegde. De in het kader van de onderhavige beroepsprocedure neergelegde stukken werden hierboven reeds besproken.

2.3.12. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.13. Verzoeker slaagt er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming.

2.3.14. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 4, vierde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij of zij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, wordt beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is of het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 4, vierde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.15. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, op geen enkele wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

2.3.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort, zo weze herhaald, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidige, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

V. SERBRUYNS